

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **I. S.**
zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2021, čj. CPR-20799-5/ČJ-2021-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 22. 10. 2021, čj. CPR-20799-5/ČJ-2021-930310-V244, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení

pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 5. 2021, čj. KRPA-129377-14/ČJ-2021-000022-SV, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Primárně žalobce namítl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění v nepřiměřeně přísné délce, neboť v jeho případě se jednalo o nelegální pobyt pouze v rámci několika dnů, nikoliv měsíců. K tomu poukázal taktéž na svou trestní bezúhonnost. Žalobce považuje napadené rozhodnutí v otázce délky uloženého správního vyhoštění za nepřezkoumatelné (**námítka 1a a 1b**).
3. Žalobce též shledal pochybení žalované co do vypořádání námítky proti stanovené lhůtě k vycestování; toto zcela chybí. Žalobce přitom upozorňoval, že v případě takto krátce stanovené lhůty k vycestování může ve výsledku jít o dobu pouhých 5 dnů, která zřejmě nestačí k obstarání si všech náležitostí k vycestování, zvláště v „covidové“ době (**námítka 2**).
4. Dále žalobce namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS), sp. zn. 3 Azs 240/2014 a 5 As 102/2013, z níž žalobce částečně též citoval konkrétní pasáže, žalobce uvedl, že posouzení otázky nepřiměřenosti správního vyhoštění do rodinného a soukromého života je otázkou interpretace a aplikace práva, a tedy výkladu neurčitého právního pojmu, nikoliv otázkou správního uvážení. Žalobce se domnívá, že správní orgány nesplnily hlediska, která je nutno vážit při interpretaci tohoto neurčitého právního pojmu. V této souvislosti rovněž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (**námítka 3a a 3b**).
5. Žalobce též namítl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené i pokud jde o samotné ukládané opatření (formu) (**námítka 4**), neodpovídá okolnostem daného případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. Žalobce znovu zdůraznil svou trestní bezúhonnost a krátkou délku svého nelegálního pobytu v ČR. Žalobce kromě nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí v žalobě též uvedl, že v jeho věci byl stav věci zjištěn nedostatečně (**námítka 5**).
6. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vyjádřila přesvědčení, že ve věci žalobce postupovala v souladu se zákonem, zjistila a doložila relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce, vypořádala se též podrobně a přezkoumatelným způsobem s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a

rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zcela dostatečně se pak vypořádala se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedl žalobce.

8. Z těchto důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
10. Soud o věci rozhodl při jednání, které soud nařídil nejdříve na 13. 12. 2021, poté na den 16. 12. 2021 (odročeno z důvodu kolize zástupce žalobce s jiným, dříve nařízeným jednáním), neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval.
11. Za stranu žalovanou se k jednání nedostavil nikdo. Soud sice eviduje omluvu žalované z jednání ze dne 30. 11. 2021 na č. l. 23 soudního spisu, avšak ta se týkala původního termínu jednání dne 13. 12. 2021. Soud před dnešním jednáním ověřoval v administrativní kanceláři soudu a na podatelně, zda eviduje další omluvu žalované z jednání, s negativním výsledkem. Soud se proto zabýval otázkou, zda jsou dány podmínky pro další odročení jednání. Soud vycházel z § 49 odst. 3 s. ř. s., podle kterého neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50 téhož zákona. Žalované bylo předvolání, resp. odročení jednání doručeno dne 9. 12. 2021. Soud tedy konstatuje, že lhůta k přípravě jednání byla k povaze projednávané věci přiměřená. Jak již bylo řečeno, žalovaná soudu nijak nesdělila, že se nebude moci, a z jakých důvodů, dostavit na odročené ústní jednání nařízené soudem, nenavrhovala přitom provedení žádných důkazů, a ani sama ústní jednání nepožadovala, naopak, výslovně souhlasila s projednáním věci bez jednání. Soud nezjistil ani jiné důležité důvody ve smyslu § 50 s. ř. s., pro které by nemohl v jednání pokračovat a ve věci rozhodnout. Jelikož tedy byly splněny podmínky pro projednání a rozhodnutí věci bez přítomnosti žalované, tj. nebyla shledána existence důležitého důvodu ve smyslu § 50 s. ř. s., soud pokračoval v ústním jednání.
12. Při jednání setrval přítomný žalobce na svém stanovisku a procesních návrzích. Zdůraznil nepřiměřenost délky uloženého správního vyhoštění, přičemž má vědomost o tom, že v obdobných případech je ukládáno v délce 12 měsíců, a dále zdůraznil nepřiměřenost doby k vycestování, a to so ohledem na lhůtu pro podání žaloby.
13. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
14. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
16. Podle § 119a odst. 2 téhož zákona [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

17. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. K tomu soud uvádí následující.
19. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 21. 5. 2021 kontrolován hlídkou cizinecké policie na stanici metra Florenc, Praha. Na základě otisků razítek v předloženém cestovním pasu a další lustrací žalobce vzniklo podezření, že žalobce se na území ČR nachází neoprávněně, neboť dle biometrického cestovního dokladu žalobce vstoupil na území schengenského prostoru dne 22. 10. 2020 a od té doby je v tomto prostoru nepřetržitě. Proto byl žalobce zajištěn dle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Po provedení nezbytných úkonů bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců oznámením ze dne 22. 5. 2021 (čj. KRPA-129377-10/ČJ-2021-000022-SV), tj. z důvodu, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
20. V rámci výslechu dne 22. 5. 2021 za účasti tlumočníka do jazyka u. a zpět (viz protokol čj. KRPA-129377-12/ČJ-2021-000022-SV) žalobce uvedl, že do ČR přicestoval naposledy dne 24. 3. 2021 z Německa; přijel na návštěvu kamaráda. V Německu byl žalobce od října 2020, kam přijel z vlasti autobusem. Je si vědom svého nelegálního pobytu, nevycestoval, protože si chtěl vydělat nějaké peníze.
21. Žalobce dále v rámci svého výslechu uvedl, že je svobodný a bezdětný, v ČR nikoho a nic nemá. Bydlí u kamaráda na X, přesnou adresu nezná. V zemi původu má rodiče, sourozence a celou rodinu, bydlí tam v domě svých rodičů. Nemá v ČR žádnou osobu, vůči které by měl vyživovací povinnost, či osobu v péči. S žádným občanem EU nesdílí společnou domácnost. Jeho vycestování do vlasti nebude pro nikoho zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Nepáchal žádnou trestnou činnost. Ve vycestování mu nic nebrání, nemá ani žádnou překážku k vycestování, nic mu ve vlasti nehrozí. Nemá zde ani žádné sportovní, kulturní či společenské vazby.
22. Zdravotní pojištění nemá, jeho zdravotní stav je dobrý, návykové látky neužívá. Má dostatek financí na pobyt v ČR i na vycestování do vlasti, peníze má z občasných brigád. Nemá v ČR žádné závazky nebo pohledávky. V případě uložení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Žádných změn ani doplnění protokolu nežádá, protokol o svém výslechu vlastnoručně podepsal jako úplný a správný.
23. Dne 22. 5. 2021 byl žalobce též vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (čj. KRPA-129377-13/ČJ-2021-000022-SV). Žalobce se s podklady seznámil, vyjádřit se k nim nechtěl, žádných změn nebo doplnění nežádal. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně své rozhodnutí, v němž žalobci uložil podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění v délce 18 měsíců. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, úředních záznamů hlídky a o zajištění žalobce, dále z fotokopie cestovního dokladu žalobce, výsledku AFIS a z protokolu o výslechu ze dne 22. 5. 2021.

24. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, kde uváděl zcela totožné námitky jako v podané žalobě. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Správní vyhoštění žalobce v délce 18 měsíců žalovaná neshledala jako nepřiměřené.
25. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
26. Žalobce namítl nepřiměřenost formy opatření a namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav (**námítka 4 a námitka 5**).
27. Předně soud k těmto námitkám uvádí, že je žalobce uplatnil pouze v obecné rovině a nijak dále neuvedl, v čem konkrétně nepřiměřenost spatřuje, případně, jak měl podle jeho názoru správní orgán postupovat. Soud se s těmito značně obecně formulovanými námitkami navíc ani nemohl ztotožnit. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce k bezvízovému vstupu a pobytu na území schengenského prostoru opravňoval jeho biometrický cestovní doklad v délce 90 dnů, počínaje dnes jeho prvního vstupu do tohoto prostoru, tj. ode dne 22. 10. 2020. Tato doba uplynula dnem 19. 1. 2021. Žalobce dále sám tvrdil, že v ČR se nachází ode dne 24. 3. 2021, kdy přijel za kamarádem z Německa. Na základě těchto skutečností bylo prokázáno, že pobyt žalobce na území ČR byl v době nejméně od 24. 3. 2021 do 21. 5. 2021 nelegální (tj. ode dne jeho vstupu na území ČR do kontroly hlídkou cizinecké policie). Ke všem podkladům, které k tomuto závěru vedly, měl možnost se žalobce seznámit a mohl se k nim vyjádřit. Žalobce tyto skutečnosti nijak nepopíral, naopak, v průběhu svého výslechu uvedl, že věděl, že zde pobýval nelegálně, nevycestoval, protože si chtěl ještě vydělat nějaké peníze. Skutkový stav věci tak byl zjištěn zcela bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností; žalobce ostatně v žalobě ani netvrdil, v čem je zjištěný skutkový stav nedostatečný. Správní orgány vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výslechu, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a informačních systémů policie.
28. Správní soudy pak setrvale judikují, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly, a žalobce to ani v žalobě nijak konkrétně netvrdil. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v zemi původu v rodinném domě s rodiči. V ČR ani v EU nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v zemi původu. Není rodinným příslušníkem občana ČR ani občana EU, s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, nemá vůči nikomu zde pobývajcímu vyživovací povinnost. Nedisponuje ani žádným jiným oprávněním k pobytu na území členských států EU. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a

zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

29. Tyto námitky tak nejsou důvodné.
30. Žalobce dále namítl nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a dále nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této otázce (námitky 3a a 3b).
31. Ani s těmito námitkami se ovšem soud neztotožnil. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2 a § 174a), přezkoumatelným způsobem zabývaly.
32. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na str. 3 a 4 svého rozhodnutí a posoudil přiměřenost dopadů s ohledem na žalobcem tvrzené rodinné vazby na území ČR, resp. ve vlasti. Žalobce na území ČR nemá žádné rodinné vazby, správní orgán I. stupně k tomu dále uvedl, že žalobce je svobodný a bezdětný, veškerou rodinu (rodiče a sourozence) má ve vlasti. Žalobce přitom není rodinným příslušníkem občana EU ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti, v ČR nemá vytvořeny tak silné soukromé a rodinné vazby, na jejichž základě by nebylo možné uložení rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze zjištěných skutečností nevyplynuly žádné, které by bránily vycestování žalobce, přičemž žalobce sám uvedl, že vycestuje dobrovolně.
33. Po posouzení kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců dále konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění je k povaze protiprávního jednání přiměřené. Posuzoval přitom závažnost protiprávního jednání na straně jedné a vazby žalobce, kterými disponuje na území ČR. Dále správní orgán I. stupně zohlednil též věk žalobce, který mu nebrání ve zpětném začlenění se do společnosti ve své vlasti, a dále zdravotní stav, kdy nemá zdravotní potíže a může vycestovat. Odkázal též na své závěry ohledně povahy a pevnosti jeho rodinných vztahů v předchozích částech rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tak konstatoval, že neshledal nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života.
34. Žalovaná posuzovala přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na str. 3 napadeného rozhodnutí. Se závěry správního orgánu I. stupně se plně ztotožnila a odkázala na ně.
35. I v tomto případě soud konstatuje, že správní orgány formulovaly své závěry přezkoumatelným způsobem a jednoznačně z nich vyplývá které skutečnosti a jakým způsobem je hodnotily. Soud se závěry správních orgánů ztotožňuje a odkazuje na ně. Pokud žalovaná odkázala plně na závěry správního orgánu I. stupně v této otázce, protože se s nimi zcela ztotožnila, nebylo ani její povinností znovu tyto závěry doslovně přepisovat, a takto vyjádřený závěr proto z pohledu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí dle názoru soudu zcela obстоjí. Z výpovědi žalobce, ani z jiných indicií zjištěných v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by soukromý a rodinný život žalobce mohl být napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasažen. Takové okolnosti žalobce netvrdil ani v řízení před soudem. Proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. S ohledem na výše uvedené lze

uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně.

36. Pokud žalobce v této námitce zcela obecně argumentoval dále odkazem, resp. citací pasáže rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS, musí soud předně konstatovat, že závěry v něm učiněné nejsou nijak v rozporu s názorem vysloveným zdejším soudem, ani závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí. Podle tohoto rozsudku NSS posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu. Tímto způsobem k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce správní orgány i přistupovaly, tj. nejdříve interpretovaly neurčitý právní pojem ve světle individuálních okolností případu žalobce, a poté jej na věc žalobce aplikovaly. Nebyly přitom povinny přesně do detailu vyjmenovat všechny podrobnosti ohledně pobytu a života žalobce v ČR, které již uvedly na jiných místech svého rozhodnutí, ani se podrobně zabývat všemi jednotlivými kritérii v § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména v situaci, kdy žalobce ani žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nevyplývaly (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34).
37. Žalobce též namítl nepřiměřenou délku uloženého správního vyhoštění (**námitka 1a**), nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této otázce (**námitka 1b**), a též nepřiměřenost stanovené doby k vycestování (**námitka 2**).
38. Soud k námitce nepřiměřeně přísné délky uloženého správního vyhoštění (tj. 18 měsíců za nelegální pobyt trvající bez mála dva měsíce, resp. 59 dnů) nejprve uvádí, že otázka délky uloženého správního vyhoštění, na rozdíl od otázky aplikace správního vyhoštění v případě naplnění některé ze skutkových podstat v § 119 zákona o pobytu cizinců, podléhá správnímu uvážení správního orgánu, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
39. Soud v souvislosti s touto námitkou ovšem neshledal překročení nebo zneužití mezí správního uvážení správními orgány.
40. Správní orgán I. stupně se přiměřeností délky uloženého správního vyhoštění přezkoumatelným způsobem zabýval především na str. 5 svého rozhodnutí. Při ukládání délky správního vyhoštění tak přihlédl zejména k závažnosti protiprávního jednání a k tomu, že žalobce po celou dobu řízení se správním orgánem spolupracoval. Na str. 4 v dolní části konstatoval, že správní vyhoštění je adekvátní protiprávnímu jednání.
41. Žalovaná se totožnou otázkou zabývala na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaná k tomu nad rámec odůvodnění správního orgánu I. stupně uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo odhaleno až kontrolní činností cizinecké policie, dále z jeho vlastní výpovědi vyplynulo, že nejenže zcela ignoruje pravidla privilegia bezvízového styku, v rámci takového pobytu se uchyluje i k výkonu výdělečné činnosti, přestože není držitelem příslušných pobytových a pracovních oprávnění. Poukaz žalobce na krátkou dobu jeho

protiprávního jednání žalovaná neshledala jako skutečnost v jeho prospěch; ze spisového materiálu je totiž patrné, že žalobcův záměr byl v ČR dále zůstat po blíže neurčenou dobu a vydělat si nějaké peníze, nikoliv uvést svůj pobyt do souladu se zákonem či vycestovat. Napadené rozhodnutí není ani v rozporu s žalobcem citovanou judikaturou. Připomněla, že právo pobývat na území ČR nepatří mezi základní lidská práva a rozhodování o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území je projevem suverenity každého státu. Doba vyhoštění byla přitom stanovena v souladu se zákonem a v dolní polovině zákonného rozmezí.

42. Takto formulované závěry a důvody lze považovat za zcela přezkoumatelné a dostatečné; vyplývá z nich, které skutečnosti správní orgány v souvislosti s přiměřeností délky správního vyhoštění hodnotily, a jaké závěry z takového hodnocení dovodily. Nelze proto mluvit o nepřezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní vyhoštění v délce 18 měsíců bylo uloženo při spodní hranici zákonného rozmezí, které umožňuje maximální délku stanovit až na 5 let. Při stanovení délky správního vyhoštění převážily skutečnosti v neprospěch žalobce, což přezkoumatelným způsobem v odůvodnění svých rozhodnutí i vyjádřily, správní orgány však zohlednily i okolnost polehčující, a to, že žalobce spolupracoval.
43. Dále soud uvádí, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že obdobná délka správního vyhoštění je cizincům ukládána za stejnou skutkovou podstatu a obdobně dlouhý nelegální pobyt (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 1 A 13/2021, či sp. zn. 1 A 39/2021 uloženo správní vyhoštění ve stejné délce za neoprávněný pobyt v délce 4 měsíců, nebo sp. zn. 1 A 6/2021 uloženo správní vyhoštění v délce 19 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 4 měsíců, v kontrastu s uložením správního vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce 1 měsíce – viz sp. zn. 1 A 19/2021 a sp. zn. 1 A 23/2021, či dokonce uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne - sp. zn. 2 A 5/2021, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby). Soud tedy nemohl přisvědčit námitce žalobce o nepřiměřeně přísné délky uloženého správního vyhoštění, či o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v této části.
44. Stejně tak se soud nemohl ztotožnit ani s námitkou nepřiměřeně krátké lhůtě k vycestování žalobce. Podmínky pro ukládání doby k vycestování obsahuje § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců takto: *Doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.*
45. Z formulace § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že i v této části disponuje správní orgán diskreční pravomocí, proto soud k rozsahu přezkumu této námítky odkazuje na své závěry výše v bodě 35. Délka doby k vycestování byla stanovena na 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a tedy v zákonem stanoveném rozmezí, které dokonce připouští mnohem kratší dobu, a to 7 dní (a v určitých případech dobu ještě kratší). Správní orgán I. stupně k tomu na str. 5 svého rozhodnutí uvedl, že tato doba byla

stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce disponuje cestovním dokladem a bude mít finanční prostředky na návrat domů. Považoval přitom takto stanovenou dobu za dostatečnou, aby si žalobce mohl vyřídit vše potřebné k vycestování, jako např. jízdenku apod.

46. Žalobce přitom tuto námitku formuloval zcela hypoteticky; nijak netvrdil, že v jeho případě bude vycestování ve stanovené lhůtě nereálné, ani proč. Soud proto ve stejné míře obecnosti uvádí, že považuje odůvodnění doby k vycestování za dostatečné; z takto stanovené právní úpravy je úmysl zákonodárce zcela jednoznačný, kdy dobu k vycestování vymezil minimální a maximální délkou, tj. 7 až 60 dní tak, aby mohly být při jejím stanovení individuálně zohledněny všechny okolnosti každého jednotlivého případu, a aby bylo vycestování též reálně možné. Z takto stanovené právní úpravy též plyne, že dobu minimálně 7 dnů zákonodárce považoval za dostatečnou pro všechny nejméně komplikované případy, tj. v případě existence cestovního dokladu cizince, kdy půjde o bezpečnou zemi, s dobrým dopravním spojením, a kdy je cizinec schopen hradit si náklady na vycestování sám, apod. Všechny tyto okolnosti jsou v případě žalobce naplněny, přesto mu byla doba k vycestování stanovena mnohem delší, než minimálně možná. Nadto soud uvádí, že i případná doba 5 dnů k vycestování na U. (po odčítání doby od doručení rozhodnutí do podání žaloby), kterou argumentuje žalobce, není nereálná, v situaci, kdy žalobce musí přes podání žaloby k soudu počítat i s variantou, kdy soud jeho žalobě nevyhoví. Jinak řečeno, žalobce si byl z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vědom výsledku správního řízení již dne 22. 5. 2021, kdy převzal rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí odvoláním, o němž bylo rozhodnuto až 22. 10. 2021, tedy přesně o pět měsíců později. Nic mu v této době nebránilo, aby si své záležitosti zařídil pro případ, že mu odvolacím orgánem nebude vyhověno; nic takového ani netvrdil. Doba faktických 5 měsíců přitom z pohledu soudu zcela jistě postačuje k tomu, aby žalobce byl připraven vycestovat z území ČR do vlasti. Z tohoto důvodu je i poslední námitka žalobce dle přesvědčení soudu nedůvodná.
47. Nad rámec nezbytně nutného soud též obecně dodává, že cizinec má právo požádat o prodloužení doby k vycestování za podmínek stanovených v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (viz pedposlední věta § 118 odst. 3 téhož zákona), a o této žádosti má správní orgán povinnost vydat nové rozhodnutí.
48. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

49. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. prosince 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně